

Книгата на Даниил – Четиридесет и седем

Разобличаване на измамни учения: Критичен анализ на Даниил 8 и предизвикателствата пред адвентната теология

Jeff Pippenger

2024-01-11

Когато малкият рог на Рим е представен в стихове девети до дванадесети на осма глава от книгата Даниил, това е повреден символ, защото е символ на трансвеститизъм — на носещ дрехи на противоположния пол, колебаещ се между мъжко и женско. Това е в съгласие с милеритското разбиране, че Рим е бил представен чрез две фази, като първата фаза е римското държавничество, а втората фаза — римското църковничество; но в това колебание на половете в стиховете малкият рог е извън историческата и пророческата последователност (повреден). И все пак всеки от четирите стиха представя история, пряко свързана или с римското държавничество, или с римското църковничество. Езическият Рим преследваше всички, които се съпротивляваха на неговата имперска власт, но преследването от папския Рим (женски род) в десети стих е насочено конкретно срещу небето.

В милеритското разбиране, че Рим е четвъртото и последно царство, преминаването ту към държава, ту към църква, а после отново към държава и към църква, не би било предмет на загриженост. Те бяха видели смесването на желязото и глината в стъпалата на Даниил, втора глава, и просто го разбираха като две фази на Рим, без да държат да определят конкретна историческа последователност на четвърто и пето царство. Същото разбираха и за седма глава, където рога̀т, който говореше големи думи против Всевишния, бе изтръгнал три рога измежду първоначалните десет рога на римския звяр. Дори ако Милър е разпознал колебанието в рода от девети до дванадесети стих, това би било без значение за неговото разбиране, че четвъртото царство е Рим. В милеритското разбиране четвъртото царство завърши през 1798 година, а следващото пророческо събитие беше Второто пришествие на Христос.

Женският рог обозначава жената, която извършва духовно блудство с мъжкия рог, и е представена в стихове десет и дванадесет.

И той нарасна до небесното воинство; и свали на земята част от воинството и от звездите, и ги стъпка. Даниил 8:10.

Преследването от страна на папската власт беше насочено срещу християнството (небесното воинство), а в дванадесети стих папският Рим (в женски род) получава власт да извърши своето убийствено дело чрез престъплението на блудстване с царете на Европа.

И му се даде воинство против всекидневната жертва поради престъплението; и то повали истината на земята; и действаше, и преуспяваше. Даниил 8:12.

„Войнството“ в стиха представлява военната сила, която бе дадена на папството „срещу всекидневната“. Думата „срещу“ означава „от“. От езическите царе на Европа (езическия Рим), представени чрез „всекидневната“, военна подкрепа („войнство“) бе дадена на папството „поради престъпление“. Съчетаването на църква и държава, при което църквата държи под свой контрол взаимоотношението, е „престъплението“. Виното на това престъпление е християнска кръв. Щом папството придоби власт над армиите на езическия Рим, папският Рим („то“) „повали истината на земята; и действаше, и успяваше.“

В Даниил, глава единадесета, стих тридесет и първи, предаването на армиите на папския Рим също е представено:

И мишци ще застанат от негова страна, и ще осквернят светилището на силата, и ще премахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение.
Даниил 11:31.

Стихът обозначава историческия преход от езическия Рим към папския Рим. В стиха „мишците“ са европейските царе, които започнаха да застават в подкрепа на папството, започвайки с Хлодвиг, цар на франките (Франция), през 496 година. „Мишците“ също оскверниха „светилището на силата“ (града Рим) чрез непрекъснатата война от четвърти век нататък до 538 година. „Мишците“ също премахнаха езическата съпротива срещу въздигането на папството, и към 508 година езическата съпротива беше приключила.

Думата, преведена като „отнема“, е еврейската дума „sur“ и означава „премахвам“. „Мишците“ поставиха „мерзостта, която докарва запустение“ (папството) на престола на земята в 538 година. Когато в Даниил, осма глава, дванадесети стих се посочва, че „войнство“ бе дадено на женския малък рог, това е в съгласие със свидетелството на тридесет и първи стих от единадесета глава. Книгата Откровение също свидетелства за същата истина в тринадесета глава.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като краката на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змееят му даде силата си, престола си и голяма власт.
Откровение 13:2.

Сестра Уайт пряко отъждествява звяра от втория стих с папството, а змея в стиха — с езическия Рим. Езическият Рим даде на папството три неща: „неговата сила, и престола му, и голяма власт“.

Военната сила бе дадена от езическия Рим, започвайки с Хлодвиг, в годината 496. „Седалището“, от което да управлява, бе дадено на папството в годината 330, когато император Константин премести столицата си в Константинопол, оставяйки предишния си столичен град Рим под контрола на папската църква. В годината 533 император Юстиниан постанови, че папата е глава на църквата и изобличител на еретиците, като предаде своята „голяма власт“ на папата в Рим. Дванадесети стих от осма глава на Даниил посочва времето, когато бе дадено едно „войнство“, и тази пророческа истина е засвидетелствана от много свидетели. От този момент нататък (започвайки с годината 496) папството

„благоденстваше“.

То щеше да продължи да „действа“ и да „преуспява“ до края на негодуванието против северното царство Израилево, който настъпи през 1798 г., когато папството получи смъртоносна си рана.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвеличи, и ще се издигне над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще преуспява, докато се изпълни негодуванието; защото определеното ще се извърши. Данаил 11:36.

Деветият стих на осма глава описва мъжкия Рим (езическия Рим) и представя трисъставния завоевателен процес, който езическият Рим осъществи и който предобразяваше трите географски области, които трябваше да бъдат покорени, за да бъде папският Рим утвърден на престола на земята, както е представено от трите рога, които бяха изтръгнати в седма глава. Тези две тройни завоевания на езическия и папския Рим представяха трите географски препятствия на съвременния Рим в стихове четиридесет до четиридесет и трети на Даниил единадесета глава. След това в осма глава, единадесети стих, мъжкият малък рог (езическият Рим) отново е представен. В този стих освещаваната логика е толкова здрава, че презрителните мъже, които управляват Ерусалим, бяха принудени да въведат няколко богословски лъжи, за да издигнат своята фалшива основа.

Да, той се възвеличи дори до Началника на войнството; и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото святилище бе повалено. Даниил 8:11.

Когато започваме да разглеждаме фалшивите монети и скъпоценности, които са били въведени в адвентизма от 1863 г. насам, следва да се отбележи, че съществуват две основни области на предполагаема богословска компетентност, с които адвентизмът се хвали като основание за поддържането на доктрините на отстъпилото протестантство и католицизма. Твърдението, което правят съвременните богослови на адвентизма, е, че те са или специалисти по библейска история, или специалисти по библейските езици. Тяхното приложение на стиха разкрива, че пророческото слово е станало за тях като запечатана книга, и също така разкрива, че претенцията им да бъдат специалисти по библейските езици е просто съвременното проявление на фарисейството.

Първото е пренебрегването на колебанието на родовете за малкия рог в стихове девети до дванадесети. Ако те действително бяха специалисти по еврейския език, не биха отричали или омаловажавали факта, че Даниил умишлено е употребил колебание на рода в тези стихове. Малкият рог е представен и в двата рода, и тези родове се редуват в стиховете. Богословите се опитват да прикрият този факт с безсмислици и фалшиви монети, понеже той ясно установява, че стих единадесети посочва езическия, а не папския Рим. Те, разбира се, настояват, че малкият рог от стих единадесети е папата, докато в действителност това е езическият Рим.

Щом се признае, че два от четирите стиха за малкия рог са в мъжки род, а два — в женски род, тогава става лесно да се включи библейската истина, че жена в библейското

пророчество представлява църква, а мъж представлява държава. Познаването на това позволява на всички, които желаят да видят, че малкият рог от единадесети стих е Рим в мъжки род (езическият Рим), а не Рим в женски род (папският Рим).

Следователно стихът се разбира като учещ, че езическият Рим (той) се превъзнесе до Княза на войнството, както постъпи езическият Рим, когато постави Княза на войнството на кръста на Голгота. Езическият Рим не само се превъзнесе против Христос на кръста, но стихът продължава, като казва, че чрез него (езическия Рим) „всекидневната жертва бе отнета“.

В книгата на Даниил има две еврейски думи, които и двете са преведени като „отнемам“. Думите са „sur“ и „rum“. И двете думи се използват в службата на светилището. Sur означава да се отнеме или да се премахне, и когато пепелта от олтара в светилището се отстраняваше, думата, използвана, за да се опише отстраняването на пепелта, е „sur“. Думата „rum“ означава да се издигне и възвиси, и когато свещеникът в светилището трябваше да издигне принос чрез възвяване, той трябваше да „rum“ (издигне) приноса. В единадесети стих езическият Рим („ежедневната“) щеше да „rum“ („отнеме“) езическото, като го издигне и възвиси като религия на езическото.

Езическият Рим би издигнал и възвеличил религията на езическото. Адвентните богослови, които претендират за експертност в библейските езици, избират да предават всяка поява на „отнема“ в книгата на Даниил като „премахва“. Те не успяват да признаят отчетливия и точен изказ на пророк Даниил и така се поставят над самия пророк Даниил.

Богословите, които твърдят, че разбират библейските езици, привеждат доводи, за да оправдаят защо Даниил уж е възнамерявал да каже едно и също, когато е употребил две различни думи. Те представят дълги и досадни словесни изследвания, за да поддържат своите лъжливи твърдения. Богословите, които твърдят, че разбират библейската история, изтъкват, че погрешното приложение се основава на признаването, че в различни периоди от историята една и съща дума може да означава нещо различно, и следователно, когато Даниил е употребил две различни думи, само исторически експерт може да установи какво всъщност е имал предвид Даниил. Важно е да бъдат разпознати тези два лъжливи метода, защото те често се използват от богословите, които се стремят да се укрият от методологията на „ред след ред“.

Да, той се възвеличи дори до Княза на войнството; и чрез него се отне всекидневната жертва, и мястото на светилището Му бе съборено. Даниил 8:11.

Думата, преведена в стиха като „отнето“, означава „издигна и възвиси“. Тя не означава да се премахне. Този факт поражда объркване и противоречие за адвентните богослови, защото техните предпоставки не издържат на проста проверка на стиха, когато към него се приложи действителното значение на думата, която Даниил е употребил. Те твърдят, че малкият рог в стиха е папският Рим, и следователно стихът би гласял, че „чрез него“ (папския Рим) „ежедневната служба бе издигната и възвисена“.

Те, разбира се, нямат никакъв проблем да включат добавената дума, за която сестра Уайт изрично заявява, че е била добавена от човешка мъдрост и не се отнася за текста.

„Тогава видях по отношение на „всекидневното“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била прибавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за него на онези, които възвестяваха вика за часа на съда.“ Ранни писания, 74.

Те отъждествяват „всекидневната“ със служението на Христос в светилището, така че „всекидневната жертва“ поддържа схващането, че „всекидневната“ е жертвено дело на Христос в небесното светилище. Но Вдъхновението посочва, че думата „жертва“ „не принадлежи на текста“.

Когато пианиците на Ефрем отъждествяват „ежедневната“ със служението на Христос в светилището, тогава стихът би гласял: „чрез него“ (папския Рим) „ежедневната бе отнета“, или би гласял: „чрез папската власт служението на Христос в светилището бе отнето“. Те действително преподават тази неистина. Те настояват, че чрез тъмнината на папското владичество истинското разбиране за служението на Христос в светилището е било отстранено от умовете на хората.

Но думата, преведена като „отнема“, не означава да премахне; тя означава да издигне и възвиси. Ако самопровъзгласилите се специалисти по библейските езици правилно приложеха значението на еврейската дума „gum“ към този пасаж, техният превод би трябвало да гласи: „чрез папската власт служението на Христос в светилището бе издигнато и възвисено“. Кога папството някога е издигало и възвисявало Христос?

Те се стремят да наложат значението на еврейската дума „sur“ върху еврейската дума „gum“. Даниил употребява думата „sur“, която означава да се отнеме, във връзка с „ежедневната“ в два други стиха, но в единадесети стих Даниил избира думата „gum“, означаваща да се издигне и възвиси. Не само че цялата измислена баснословна смес относно този стих е безумие поради изопачаването на значението на думата, преведена като „отнемам“, но никога не е имало време, когато Христовото служение в светилището по какъвто и да било начин да е било отнето от хората.

Но Той, понеже пребъдва довека, има непреходно свещенство. Затова може и съвършено да спасява онези, които чрез Него пристъпват към Бога, тъй като винаги живее, за да ходатайства за тях. Евреи 7:24, 25.

Да се твърди, както правят адвентните богослови, в опит да подкрепят своето лъжливо приложение на този стих, че е имало период от време, през който папството е упражнявало някакъв вид власт, за да премахне Христовото застъпничество в светилището, е абсурдно!

Но богословите не учат, че стихът посочва, че папството е въздигнало и превъзнесло служението на Христос в светилището. Те избягват значението на думите на Даниил и вдъхновеното наставление на Елън Уайт, за да преподават онова, което сами избират да преподават, въпреки свидетелството на думите на Даниил.

Да, той се възвеличи дори до Княза на войнството, и чрез него всекидневната жертва бе отнета, и мястото на Неговото светилище бе повалено. Даниил 8:11.

Богословите учат, че стихът означава: „чрез папската власт свещенослужението на Христос в светилището бе отнето“, а отнемането на Христовото свещенослужение в светилището от умовете на хората се подкрепя от факта, че във връзка с това отнемане мястото на Христовото „светилище“ биде повалено“. Няма нито един стих в Божието Слово, който да посочва, че небесното светилище, където Христос извършва Своето ходатайство, някога е било повалено. Нито пък има библиейски пасаж, който да посочва, че самото небе, което е „мястото на Неговото светилище“, някога е било повалено. Още веднъж богословите поставят себе си над пророк Даниил, защото настояват, че „мястото на Неговото светилище“ в стиха се отнася за Божието светилище, въпреки факта, че Даниил учи точно на обратното на тази идея.

Самопровъзгласилите се експерти по еврейски език настояват, че в този стих еврейската дума „gum“ трябва да бъде разбрана със значението на еврейската дума „sur“. Те също така настояват, че еврейската дума „miqdash“ трябва да бъде разбрана като еврейската дума „qodesh“. „Miqdash“ и „qodash“ и двете са преведени просто като „светилище“ в книгата на Даниил, но имат различни значения. „Miqdash“ обозначава всяко светилище, било то Божие светилище или езическо светилище. Това е общата дума за светилище, но „qodesh“ се употребява в Библията единствено за обозначаване на Божието светилище.

Даниил знаеше разликата между езическо светилище и Божието светилище. Ако Даниил възнамеряваше да посочи езическо светилище, той би използвал думата „микдаш“. Поразително е за мен, че предполагаемите специалисти по еврейски език никога не обръщат внимание на факта, че в четири последователни стиха Даниил използва и двете думи три пъти. Употребата от Даниил на двете еврейски думи, и двете превеждани като „светилище“, определя значението, което Даниил е възнамерявал да бъде разбрано.

Да, той се възвеличи дори до Княза на войнството; и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото светилище бе съборено. И войнство му биде предадено против всекидневната жертва поради престъплението; и то повали истината на земята; и действаше, и благоденстваше. Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, та и светилището, и войнството да бъдат предадени на потъпкване? И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:11–14.

Именно в самия пасаж, който включва основата на адвентизма, Даниил употребява две различни еврейски думи, и двете превеждани като „светилище“. В стихове тринадесети и четиринадесети Даниил избира да употреби еврейската дума за „светилище“, която библиейски се използва единствено за обозначаване на Божието светилище; но в стих единадесети Даниил използва общата, родова еврейска дума, която може да означава Божието светилище, а може да означава и езическо светилище.

Ако Даниил беше искал да отъждестви „светилището“ в единадесети стих като Божието светилище, той би използвал същата еврейска дума, която употребява два пъти в следващите три стиха. Съвършено ясно е, че Даниил прави разграничение между езическо светилище в единадесети стих и Божието светилище в тринадесети и четиринадесети стих! Но пияниците на Ефрем твърдят, че „мястото на неговото светилище“, което е било „съборено“, в единадесети стих, е било мястото на Божието светилище, макар да избягват думата „място“.

Те учат, че папството е отнело на Христос служението на ходатайство и е повалило истината за небесното светилище. Но Даниил ясно посочи, че „светилището“ в единадесети стих не беше Божието светилище, а езическо светилище. Даниил беше също тъй ясен, че не „светилището“ беше повалено, а „мястото“ на неговото светилище.

Отказвайки да признаят целенасоченото колебание на рода в стихове девети до дванадесети, съвременните богослови възприеха определението за „всекидневната“, възникнало в отстъпилото протестантство, и започнаха да градят основа върху пясъка на човешките предположения, предание и обичай. Когато стигат до стих единадесети, те дори отхвърлят вдъхновения съвет на Сестра Уайт, която посочи, че разбирането на Милър за „всекидневната“ като езичество е правилно, и започват да използват изкуството на заблуждаването и предположението, за да защитят любовта си към католическото и протестантското богословие.

Те превръщат езическия Рим в папски Рим в стиха и насилствено налагат значението „премахвам“ върху дума, която означава „издигам и възвеличавам“. Те определят сатанинския символ на „ежедневната“ като богоугоден символ и след това настояват, че един езически храм е Божият храм, като същевременно избягват прякото позоваване на „мястото“ на светилището. А „неучените“ (както Исая ги определя), които ще разберат само ако „учените“ им кажат, че е така, приемат това блюдо от басни за собствената си погибел.

В следващата статия ще продължим нашето разглеждане на увеличаването на познанието, представено като скъпоценните камъни в съня на Милър.

„Апостол Павел ни предупреждава, че „някои ще отстъпят от вярата, като внимават на прелъстителни духове и бесовски учения“. Това е, което можем да очакваме. Най-големите ни изпитания ще дойдат поради онази категория хора, които някога са защитавали истината, но се отвърщат от нея към света и я потъпкват с омраза и присмех. Бог има дело за Своите верни слуги. Нападките на врага трябва да бъдат посрещнати с истината на Неговото слово. Лъжата трябва да бъде разобличена, истинският ѝ характер трябва да бъде разкрит, и светлината на закона на Йехова трябва да заблести в нравствения мрак на света. Ние трябва да представяме изискванията на Неговото слово. Няма да бъдем без вина, ако пренебрегнем този тържествен дълг. Но докато стоим в защита на истината, нека не стоим в защита на себе си и да вдигаме голям шум, защото сме призвани да понасяме укор и злословие. Нека не съжаляваме себе си, а да бъдем твърде ревностни за закона на Всевишния.“

„Апостолът казва: „Ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, но по своите страсти ще си натрупат учители, понеже слухът им гъделичка; и ще отвърнат ушите си от истината и ще се обърнат към басни.“ Отвсякъде виждаме хора, които лесно биват пленявани от измамливите въображения на онези, които обезсилват Божието слово; но когато истината им бъде представена, те се изпълват с нетърпение и гняв. Но увещанието на апостола към Божия служител е: „А ти бъди трезвен във всичко, понасяй страдания, върши делото на благовестител, изпълнявай докрай служението си.“ В негово време някои оставиха делото на Господа. Той пише: „Димас ме остави, понеже обикна сегашния свят“; и още казва: „Медникарят Александър ми стори много зло; Господ ще му въздаде според делата му; от него и ти се пази, защото той много се противеше на нашите думи.“

„Пророците и апостолите преживяваха подобни изпитания на съпротива и укор, а дори и непорочният Божий Агнец беше изкушаван във всичко, както и ние. Той понесе противоречието на грешниците против Себе Си.

„Всяко предупреждение за това време трябва вярно да бъде предадено; но „слугата на Господа не бива да се кара, а да бъде кротък към всички, способен да поучава, търпелив; с кротост да наставлява онези, които се противят сами на себе си“. Трябва грижливо да пазим думите на нашия Бог, за да не бъдем заразени от измамните действия на онези, които са отстъпили от вярата. Ние трябва да се противопоставяме на техния дух и влияние със същото оръжие, което нашият Учител употреби, когато бе нападат от княза на тъмнината, — „Писано е“. Трябва да се научим да служим умело със словото Божие. Наставлението е: „Старай се да се представиш одобрен пред Бога, работник, който няма от що да се срамува, като право разяснява словото на истината.“ Нужни са усърден труд, искрена молитва и вяра, за да се посрещне извратеното заблуждение на лъжливите учители и съблазнители; защото „в последните дни ще настанат усилни времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, самохвалци, горделиви, хулители, непокорни на родители, неблагодарни, нечестиви, без естествена привързаност, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, безразсъдни, надути, сластолюбиви повече, отколкото боголюбиви; имащи вид на благочестие, но отречени от силата му: от такива се отвръщай.“ Тези думи изобразяват характера на хората, с които слугите на Бога ще трябва да се срещат. „Клеветници“, „неприятели на доброто“ ще нападат онези, които са верни на своя Бог в този покварен век. Но посланикът на Небето трябва да проявява духа, който бе явен в Учителя. В смирение и любов той трябва да се труди за спасението на хората.

„Павел продължава относно онези, които се противопоставят на Божието дело, като ги сравнява с мъжете, които водеха война против верните във времето на древния Израил. Той казва: „И както Яний и Ямврий се противиха на Моисей, така и тия се противят на истината; човеци с покварен ум, неодобрани по отношение на вярата. Но няма да успеят повече; защото безумието им ще стане явно на всички, както стана и тяхното.“ Ние знаем, че идва време, когато ще се открие безумието на воюването против Бога. Можем да си позволим да чакаме в спокойно търпение и доверие, колкото и да ни клеветят и презират; защото „няма нищо тайно, което да не стане явно“, и онези, които почитат

Бога, ще бъдат почетени от Него пред човеци и ангели. Ние трябва да участваме в страданията на реформаторите. Писано е: „Укорите на онези, които укоряваха Тебе, паднаха върху Мене.“ Христос разбира нашата скръб. Никой от нас не е призван да носи кръста сам. Страдалецът от Голгота се трогва от чувството за нашите скърби и, понеже Сам е страдал, бидейки изкушаван, може и да помага на онези, които са в печал и изпитание заради Него. „Да! И всички, които желаят да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени. А злите човеци и измамниците ще се влошават повече и повече, мамейки и бивайки мамени. А ти постоянствай в това, което си научил.“ Review and Herald, 10 януари 1888 г.